שיקללו: גבו' וליחני. בהחי לישנה

ברישא (ג) דהיכא דאמר הרי הפירות

האלו קרבן [אם אינם נקלצות]

קדושות ואינן קדושות קדושות דחל

קדושה עלייהו ואינן קדושות דיש

להן פדיון דלפי ההוא עניין דקתני

סיפא הויין קדושות ואינן קדושות

דאילו בסיפא דהתם דאמר עד

שיקללו הוי קדושה גמורה שהרי הן

(ד) בקדושת הגוף שאין להם פדיון כל

זמן שחין נקללות חע"ג דקדושת

דמים הוא ואילו כי אמר אם אינן

נקללות ליכא קדושה חמורה שהרי יש

להם פדיון ולהכי כי אמר אם אינן

נקללות לענין כי אמר עד שיקללו

קדושות וחינן קדושות הן: תרין חין

לקמן עב. שבח ל.עירובין כוז. פסחים ז:יבמות לח. קב. כתובות ל.

מיר כא: ב"ק מט. לד: ב"מ

חולין סח. קט: בכורות

הגהות הב"ח

(ה) גמ' פדאן חוזרות

וקדושות פדאן חוזכות וקדושות עד: (ב) רש"י ד"ה אין להס וכו"

מהו כהדושת הגוף וכו׳

שלא נקללו דהכי משמע: (ג) ד"ה וליתני וכו׳

ברישה היבא דחמר הרי

הנטיעות האלו קרבן אם

אינן נקללות קדושות וכו׳

לא לו בסיפה דקאמר עד כל"ל ותיבת דהתם נתחק: (ד) בא"ד שהרי

הן כקדושת הגוף וכו' יש להם פדיון וא"כ כי אמר אם: (ה) ד"ה מרין

אין וכו׳ למיתני הכי אלא: (ו) ד"ה אין כגון וכו׳ דלא מיתנצל ולהכי קאמר אס

אינה נשרפת והכא נמי

פירוש הרא"ש

אין להם פריון. לנאת נדמי פדיונן לחולין אלא

המעות נתפסין בקדושה יהנטיעות חוזרות להיות

מו:],

מח א ב מיי' פ"ד מהל' מעילה הלכה יא:

תומפות

ה"ג רבינו שמואל וליתני קדושות ול"ג ואין . קדושות דמשמע דפריך וליתני בסיפא דאינה וליתני בסיפת דחינה קדושה וחדרבה בסיפת קדושה שפי דחין להם קדושה שפי דחין להם להן פדיון כדקחתר בסתוך מונה לה פדיון ליתני קדושות ומו לא וחרשת שריך ור"י ומו לא וחרשת שריך ור"י וחרווייהו קייתי חרישת שריתו ליתני הרי וחרווייהו קייתי חרישה ופריך הכי וליתני הרי אלו קדושות אם אינם ופריך הכי וניתני הרי אלו קדושות אם אינם נקללות ואינם קדושות אם נקללו ווממילא ידעינן דפשיטא דיש להן פדיון כשאר כל חרמי דמים: כשאר כל חרמי דמים: הי דבעי למית יפא אין להם פדיו כלומר שאין פדיון מועיל מוזכות דלנוולם וחדושו" כדמסיק תנה וקדושו" כדמסיק תנה נמי רישה יש להם פדיון: היבי גדר. פר"י פריון: היכי גדר. פריי דאי מחם כדקתני ולא נתן זמן לקלילמן א״כ אינם קלולות ואין לך קלולות דאינם נקללות לסוף אלף שנים מחמת שהיא מתייבשת: דאיכא שהיא מתייבשת: דאיכא שחל תתייבשו: האיכא יוקא נפישא. וליית מה עון זה לשלה נדרים עון זה לשלה נדרים התרו וייל משום דמה דמינת דחשיב נדרי וזוון שלון נדר ללל למתן דביו שלא ימגלנו ולל משום דעתו להקדישם הוו קדושות דגמת כלבו להקדישם [שספור] הוא להקדים "שספור] הוא שיכול להיות דמונלנו: שיכול להיות דמינגלן: אין להם פדיון ולעולם. בתמיה וכי לעולם לא יהא להם פדיון דפשיטא ליה דאין להם פדיון ר"ל שאין מועיל להם ר"ל שחין מועיל נהם פליון כמקדש וככלים פליון כמקדש וככלים לחין להם פליון: אמר בר פרא פראן חוורות וכן לעולם עד שיקצצו. שכך כ"ל הכי הן קרבן עד שיקנצו דכל שאפדם תחזור שיקכם לכני שמפים מחות ותחול קדושה עליהם כל שעה נקללו פודן פעם אחת דקדושה שבהן לח פקעה בכדי אע"ג דעד שיקצנו קאמר: עולא שיקכני קחתר: קורא אמר כיון שנקצצו שוב אמר כיון שנקצצו שוב קדוף. דלה הקדישן אלה עד שיקצלו דפקעה קדושה בכדי כשנקצלו ולייע לנעלה הם [פדה] חוזכות לוו לה לה לה לה לה לה לה לה הייל החודה בהדר בה בריב החודה בה בה החודה בה החו שמודה דאם פדאן חוורות שמתים למם פלמן מותרת וקדושות כל זמן שלא נקלצו כמו לבר פדא דמדלא פליג עליה שהרי דמדנת פניג עניה שהרי שיטה דהש"ח משמע כן מדפריך ולעולם משמע פדיון דלאין להם פדיון דקאית היינו דאינן בתורת פדיון דפשיטא ליה דעד שיהלצו הם קדושות וא"ת מנלן דלעולא חוזרות וקדושות וכ"ת מל" עד שיקללו הא לוני על שיקופו יאו אינטריך לעולא לכוין לשון כשנקנצו דשוב אין פודן כדפרישית וא"כ חוזרות וקדושות דאי לאו הכי למה ליה להאי גברא למימר עד שיקנצו אם לומר שלאחר מכאן חהא קדושתן נפקעת ממילא אי אפשר בוה ליה למימר ולנודרו דקדושה לא פקעה לה בכדי וכיון שכן למה לא הקדישן לחלוטין ואמר עד עולם על כרחך לומר שאפילו יפדם קודם שיקלצו תחזור קדושתן

אין להס פדיון. בגמרא מפרש איכא מ״ד דכי קחני קרבן כשהקדישן לדמי קרבן מיירי והיינו דאמר יש להם פדיון ואיכא דמפרש דקונם הוא וה"ק הרי הנטיעות הללו אסורות כקרבן. וכי תימא א"כ היכי שייך בקונם פדיון י"ל דמתני׳ ר"מ היא דקסבר דכל היכא שהוא

קונם כללי שנאסר על הכל כהקדש יש לו פדיון וכדתני לקמן בפ׳ אין בין המודר (דף לה.) קונם ככר זו ואכלה בין הוא בין חבירו מעל לפיכך יש לה פדיון ככר זו עלי הקדש אכלה הוא מעל חבירו לא מעל לפיכך אין לה פדיון: גבו' וליחני קדושות. כך הוא עיקר הגירסא. וה״פ ודאי עיקר חדושיה דתנא לומר שאע"פ שתלה קדושתן בתנאי זה של קלילה קדושה חלה עליהן ואיצטריך לאשמועינן הכי כדמפרש לקמן אם כן ליתני קדושות. וקשה לן תינח למחי דמפרשינן במתני' דקרבן דקתני כשהקדיש נטיעות לדמי קרבן עסקינן וכיון שכן כל חדושיה דתנא ליתיה אלא לאשמועינן דקדושה חלה עליהן דודאי מילתא פשיטא היא דכיון דקדושות

יש להם פדיון ומש״ה פריך שפיר ליתני קדושות אבל לאידך פירושא דמפרש דבקונס ממש עסקינן מאי קפריך ליתני קדושות דלמא אגב אורחיה [חני יש להן פדיון] דסתם לן כר' מאיר דאמר קונם כללי יש לו פדיון דהא פליגי רבנן עליה לקמן בפרק אין בין המודר [שם]. וניחא לי דודאי תנא לא למסתמא הכא לדר"מ אתא דא"כ למה ליה למתני האי דינא בקלילה לישמעינן הכי גבי קונמות דכיון דתנא אינטריך לאשמועינן דבכי האי גוונא חיילא קדושה עלייהו ברישה הוה ליה לחשמועינן הכי ולמתני קדושות ובתר הכי הי סבירא ליה כר"מ לסתום כוותיה הכא או בעלמא אבל מקמי דלישמעינן דקדושה חלה עליהן לא שייך לאשמועינן דיש להם פדיון דמשמע דפשיטא ליה דחיילא קדושתייהו עד שלא הולרך להשמיענו אלא שיש להם פדיון ואדרבה לריכה רבה כדמפרש לקמן ומש״ה פריך וליתני קדושות. ואיכא דגרסי ליתני קדושות ואינם קדושות ולא דייקי. ומחרץ איידי דבעי למיחנא סיפא אין להם פדיון חנא נמי

אין להם פריון: גמ' וליתני קדושות ואין קדושות איידי דבעי למיתנא יוסיפא אין להם פריון תנא נמי רישא יש להם פריון היכי נדר אמר אמימר באומר אם אינן נקצצות היום ועבר היום ולא נקצצו אם כן למה לי למימר פשיטא לא צריכא כגון דאיכא זיקא נפישא והא קתני לה גבי טלית וטלית לשריפה קיימא [אין] כגון דאיכא דליקה ה"ג דאיכא זיקא נפישא ום"ד דמסיק אדעתיה דלא מיתנצלן ומשום הכי קא נדר קמ"ל: הרי נטיעות האלו קרבן כו': ולעולם אמר בר פרא "פראן חוזרות (6) וקודשות פראן חוזרות וקודשות עד שיקצצו נקצצו פודן פעם אחת

ודיו ועולא אמר כיון שנקצצו שוב אין פודן א"ל

הכי נמי הוה ליה למתני (כי אלא איידי וכו': א"ר למה ליה למימר. דחל קדושה עלייהו כיון שעבר היום ולא נקללו: לא לריכא כגון דהיכה זיקה נפישה. שמנשבת רוח קשה בעולם דמסיק חדעתיה

אין להם פדיון. לעולם כל זמן שלא נקצצו ואין יוצאין לחולין אלא

קדושות הן שהן (כ) בקדושת הגוף לעולם ואין להם תקנה עולמית

שאפילו פדאן חוזרות וקדושות דכיון דאמר עד שיקנצו אין להם

פדיון לעולם כל זמן שלא נקצצו משמע דלעולם יהיו קרבן עד

דמיתבר להו זיקא דהיינו נקללות וסד"א לא גמר בלבו להקדישו אלא אדעתא דמיתבר להו זיקא אמר הכי ולא לריכי פדיון דלא חל עלייהו קדושה וכחולין דמי קמ"ל דחל קדושה עלייהו דלהקדש גמור מתכוין: [והא וכו']. כלומר היכי מלית אמרת דאיכא זיקא נפישא והקתני לה דומיא דטלית וטלית מי קיימא לשרפה בתמיה: אין כגון דאיכא דליקה. ומסיק אדעתיה דלא (י) מיתצל ולהכי קאמר אם אינה נשרפת: הכי נמי וכו'. וסד"א דלא מתכוין להקדש כלל כדפרשינן: קמ"ל. דחל קדושה עלייהו: ולעולם. בחמיה. מדקתני אין להן פדיון משמע שלעולם אין להם פדיון אפי׳ לאחר קלילה: אמר בר פדא. כל זמן שלא נקללו עדיין חוזרות וקדושות: נקללו פודן פעם אחת ודיו. וילאו לחולין ושוב אינו פודן דהא חולין הן: 3/16 רישא יש להם פדיון כלומר דבסיפא לא מצי מתני ליה אין קדושות דהא ודאי קדושות עד שיקצצו וכן נמי לא מצי תני קדושות דאם כן ה״א דדינא דסיפא כדינא דרישא וליתא כדמפרש לקמן: היכי נדר אמר רב וכו׳. פי׳ לישנא קשיא ליה דקתני אם אינם נקנצות וכיון שתלה איסורן בתנאי זה היאך יחול עליהם איסור והא סופן לקצילה הן עומדות. וההוא דקשיא ליה אבל טלית אם אינה נשרפת לא קשיא ליה דטלית לאו לשריפה קיימא ואפשר שלא תשרף לעולם ומש"ה מהשתא חיילא איסורא עליה. ואיכא נסחי דגרסי בהדיא והא לקציצה

המשיפות מוזרות כמית קדושות דכיון דאמר עד שיקצלו לשם כך הקדישן שלא יצאו לחולין עד שיקצצו בדאמר בפרק אף על פי (כתובות נט:) שדה זו שמשכנתי לך לכשהפדנה ממך תקדוש דקדשה: גמרא וליתני קדושות. ה"ג ול"ג קדושות וחיק קדושות: איידי דבעי למיתני םיפא אין להם פריון. דלא מלי למיתני בע"א תנא רישא נמי יש להם פדיון: היכי יש נהם פדיון: היכי נדר. דקתני נמתני' יש להם פדיון אלמת דקדשי דכיון דאתר אם אינן נקצאת ולא קבע זמן לאותה קציצה לא קדשי דע"כ סופס ליקלץ: דומיא דשלית ושלית לשריפה קיימא: אם כן למה ליה למימר. כלומר דפשיטא דהוי הקדש. וכי חימא לאידך פירוש דמפרש דמחניי ר"מ היא דס"ל דקונם כללי יש לו פדיון מאי קפריך למה ליה למימר אדרבה לריכה רבה לאפוקי מדרבנן לאו קושיא היא שכבר פירשתי דתנא לאו להכי איכוון אלא לאשמועינן דקדושה חלה עלייהו וכמו שכתבתי למעלה. ומפרקינן לא לריכא כגון דאיכא זיקא נפישא ואי לאו דתני במתני׳ דקדושה נחתא בהו ה״א דכיון דמסיק אדעתיה דלא מתצלן ולא גמר בדעתו שיהו קרבן שאילו היה יודע שלא יקצלו לא היה מקדישן וכיון שכן הוה סליק אדעתין דלא קדישי קמ"ל: **וטליח לשריפה קיימא.** בתמיה. כלומר והיכי חלי תנאי במידי דלא שייך בה אלא ודאי בדשייך בה עסקינן כגון דאיכא קיימא. כאילן דלפעמים בא רוח והופכו על פניו דליקה: ולטולם. פירוש בתמיה. כלומר היאך אפשר שלא יהא להם פדיון לטולם: אמר בר פדא פדאן חוזרות וקדושות וכו'. כלומר כי קתני אין להם פדיון היינו כ"ז שלא נקצלו. ולאו למימרא שלא יהא להם פדיון כלל כלומר שלא יהא פדיונם נתפס בקדושתן דאם כן מאי אבל טלית אינו מצוי שישרף אם לא שנפלה דליקה בעיר וכן אילן נמי מיירי שרוח חוזרות וקדושות אלא הכי קאמר אין להם פדיון להוליאן מקדושתן לגמרי אלא כיון דאמר עד שיקלנו הרי הוא כאומר בפירוש הרי הנטיעות האלו קרבן מעתה וקרבן לכשיפדו כל זמן שלא יקללו ונמלא פדיונס קדוש כל שעה לפי שיולאות הן לחולין אלא שלאלתר חוזרות סערה מנשבת וספק נפילה הוא וסד"א דליהוי נדר טעות: ולעולם. הא דאמר וקדושות: נקצנו פודן פעם אחת ודיו. דסבירא ליה לבר פדא שאע״פ שלא הקדישן אלא עד שיקצנו אפי׳ הכי כי נקצנו לא פקעה קדושתן בכדי: ועולא אמר כיון שנקצלו שוב אין פודן. דסבירא ליה שאין קדושתן נמשכת אלא עד אותו זמן שהקדישן אבל מאותו זמן ואילך פקעה קדושה בכדי: וכתב הרשב"א ז"ל דעולא לא פליג אדבר פדא אלא בלאחר שיקצלו דלבר פדא לא פקעה קדושה אין להם פדיון וכי לעולם קאמר הא עד שיקנצו קאמר: אמר בר פדא בכדי ולעולא פקעה אבל עד שיקצצו לכ"ע פדאן חוזרות וקודשות והיינו דקתני אין להם פדיון. וכיון שכן כתב ז"ל דמהא שתעינן לדיני ממונות שהאומר לחבירו לך חזק וקני שדה או שתהא נתונה לך מעכשיו עד שאלך לירושלים וחזר וקנאה ממנו קודם שעלה לירושלים חוזר חוכה בה מקבל שכך א"ל לעולם יהא שלך עד שאעלה לירושלים ומעכשיו ולאותו זמן שיקנה אותו ממנו נותנו לו. פראז חוזרות ומודשות בו'. וכן לעולם עד שיקלנו כדמפרש טעמא במתני': מיהו דוקא בדאמר ליה מעכשיו אבל לא אמר לו מעכשיו לא קני דכיון דקנינו בחזקה הוא וחזקה זו שהוא מחזיק עכשיו כבר כלתה לאחר שקנאה ממנו הוה ליה כמשוך פרה זו ולא תקנה לך אלא לאחר ל' יום דאי לא קיימא ברשומיה לאחר ל' יום לא נקצצו פודן פעם אחת ודיו. ושוב אינן חוזרות להיות קודשות דהא עד קני [כסובום פב.] הכא נמי כיון דאותו קנין שני לא חייל מהשתא אלא לאחר שיחזור ויקנה אותה ממנו וההיא שעתא כבר כלתה חזקה זו ואי אפשר לו שיקנה. מיהו כי אמרינן דכל היכא דלא א"ל מעכשיו לא קנה דוקא בקנה בחזקה אבל בקנה בכסף אע"ג דלא א"ל מעכשיו קנה לפי ששעבוד המעות עדיין הוא קיים והוה ליה כאומר לאשה הרי את מקודשת לי לאחר שלשים יום דמקודשת אע"פ שנתאכלו בכדי נח פקעה: ביון שקצצן שוב אינו פודן. דהא עד שיקצלו קאמר וכשנקצלו פקעה קדושמן ויצאו לחולין: המעות משום דהני זוזי לאו למלוה דמו ולא לפקדון דמו וכדאיתא בפרק האומר בקידושין (דף נמ.). הלכך מי שהקנה שדהו בכסף עד שילך לירושלים בין דאמר ליה מעכשיו בין דלא אמר ליה מעכשיו אי נמי בחזקה ואמר ליה מעכשיו אם חזר וקנאו ממנו קודם שעלה לירושלים חוזר חוכה בו מקבל. מיהו הני מילי היכא שקנאו הוא אבל קנאו אחר מן הלוקח אף על פי שחזר והקנהו למוכר לא קנה לוקח דהא אתה אחר ואפסקיה וכדאמר ר' יוחנן לקמן (דף ג) לא שנו אלא שפדאן הוא אבל פדאום אחרים אין חוזרות וקדושות ומשמע ודאי

עליהן הלכך כי קתני אין להם פדיון לא בא לומר שלא יהו לריכות פדיון כשיקצלו דאי אפשר דקדושה לא פקעה בכדי אלא לומר שאין

הוה ניה נמיינת (נודר) הרי הנטיעות האלו קרבן עד שנקלנו ולא יומר עד שנקלנו ולא יומר או אומר אינם קרבן או אומר אינם קרבן או אומר אינם קרבן או אומר אינם משמע דפדאן חוזרות וקדושות קודם קצילה ומשמע נמי דאחר קדושה פקעה קדושה מנייהו מדלא אמר הרי הן כקרבן לעולם:

דאפילו חזר מקדיש זה וקנאן מן הפודה אינן חוזרות וקדושות דהא אתא אחר ואפסקיה אלו דבריו ז"ל. והחכם הגדול ר' משה קרטבי ז"ל

חלק עליו ואמר דבר פדא ועולא בתרתי פליגי והא בהא תליא דמשום דסבירא ליה לבר פדא דקדושה לא פקעה לה בכדי קאמר דפדאן